

[Ministeren for offentlige arbejder.]

debat på, hvor lang tid den har taget. Jeg konstaterer, at hr. Bilgrav-Nielsen under denne debat og under en lang række tidligere drøftelser gang på gang har fået oplysninger fra mig, enten i udvalget eller her i salen, klart svar på bestemte spørgsmål, men næste gang står hr. Bilgrav-Nielsen her på talerstolen — eller også skriver han det i en artikel — og beklager sig over, at han ikke har fået svar.

Der er to eksempler i dag, og det er klart, at den form for diskussion vinder vi ikke noget ved at fortsætte. Hr. Bilgrav-Nielsen taler om en fordyrelse af en Øre-sundsforbindelse, beklager sig over ikke at have fået svar, citerer nogle udtalelser, der er en blandet forvirring af, at somme tider siger han, han tror ikke, det bliver dyrere, somme tider siger hr. Bilgrav-Nielsen, at han har fået at vide, det ikke bliver dyrere, somme tider siger han, han tror nok, det bliver dyrere alligevel, og det gentager han nu i dag. Jeg kan selvfølgelig komme med den ene erklæring efter den anden, men jeg ved ikke, hvor stor interesse det har at afgive erklæringer over for nogen, som alligevel hævder, at de ikke tror på, hvad man siger.

Jeg må også tilbagevise den insinuation, der lå i, at hr. Bilgrav-Nielsen sagde her fra talerstolen, at han var overbevist om, at hvis der under de forstsatte forarbejder vedrørende lufthavnen og dens projektering kom oplysninger frem, som talte til gunst for Sydnamager, så ville jeg undertrykke dem. Jeg takker for tilliden. Det er altså en af grundene til, at jeg ikke tror, vi får så forfærdelig meget ud af at fortsætte denne debat. Jeg skal i hvert fald gerne for mit vedkommende afstå fra det og så i øvrigt takke for den tilslutning, jeg har fået fra anden side, og for den — i øvrigt — saglige debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget

forkastedes med 97 stemmer mod 21; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Sygedagpenge).

(Lovforslaget (nr. 240) findes i tillæg A. sp. 4595, fremsættelsen i tidenden sp. 5446).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Helge Nielsen: Må jeg indledningsvis udtrykke glæde over ministerens forslag og de forbedringer, der er nedlagt heri. Det gælder både forhøjelserne af dagpengesatserne og fordoblingen af dageantallet fra 156 til 312 dage. Det er gode forbedringer, og mit parti kan naturligvis anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse.

Formanden: De, der ønsker at forlade salen, bedes gøre det i stilhed, og de, der forbliver her, bedes føre indbyrdes samtaler sagte.

Helge Nielsen: Jeg har også med glæde konstateret, at LO helt og fuldt har accepteret disse forhøjelser og de deraf følgende merudgifter for lønarbejderne. Jeg er skuffet, men egentlig ikke overrasket over, at Dansk Arbejdsgiverforening har taget forbehold.

Mens jeg er ved de rosende bemærkninger til forslaget, vil jeg også takke ministeren for bemærkningerne i den skriftlige fremsættelse. Jeg tænker her på afsnittet om, at regeringen er opmærksom på, at en mere varig løsning må bestå i, at dagpengene i højere grad end efter de gældende regler er afpasset efter den enkeltes indtægtstab. Fra socialdemokratiets side har vi jo tidligere peget på dette forhold, senest ved behandlingen af vort forslag til folketingsbeslutning vedrørende denne lov, det var i januar måned i år. Ved denne lejlighed mærkede jeg ikke den store velvilje fra regeringspartiernes ordførere, men man skal da ikke være ked af det, når andre tager ens gode forslag op og erklærer sig enige i dem. Det vil vi da sige tak for.

[Hølge Nielsen.]

Efter denne glædesytring må jeg dryppe lidt malurt i bøgeret. Ved det før omtalte forslag fra socialdemokratiets side foreslog vi at ændre 80 pct.s grænsen til en 90 pct.s grænse. En sådan ændring kan jeg ikke finde i ministerens forslag, og det er jeg ked af, for uden en sådan ændring går noget af glansen af Nathalie — undskyld, det hedder vist af Skt. Gertrud.

Efter en beregning, som Dansk Arbejdsmands- og Specarbejder Forbund har foretaget, viser det sig, at det er ret så mange lønmodtagere, der ikke får glæde eller i bedste fald kun beskednen glæde af de forhøjelser, der her er foreslået. De rammes nemlig af 80 pct.s reglen. Den opgørelse, som Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbunds økonom har foretaget, er en beregning, hvor man også har taget mæglingforslagets lønforhøjelser med ind, og det viser sig, at 52,8 pct. af ikke faglærte i provinsen og 11,9 pct. af samme gruppe i hovedstadsområdet ikke kan opnå den maksimale dagpengesats på 67 kr. 50 øre.

Som følge af socialdemokratiets forslag har vi jo et udvalg, der sidder og arbejder med disse ting, og i dette udvalg har vi stillet spørgsmål om, hvilke virkninger en 90 pct.s-grænse ville få økonomisk. Det har ministeren ikke kunnet svare på, men i ministerens svar til udvalget hedder det, at kun ganske få voksne mandlige arbejdere har så lav en ugeløn, at 4/5-reglen kommer til anvendelse. Der er her tale om de 50 kr. og de lønninger, der var relevante før mæglingforslaget, det erkender jeg. Jeg kan alligevel ikke få disse oplysninger fra ministeren til at rime med de beregninger, som Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund har foretaget. Endvidere siger ministeren også i det svar, vi har fået, at det ikke er muligt at anslå merudgiften, og slutter sit svar med, at grænsen næppe har større praktisk betydning. Så vil jeg indrømme, så forstår jeg slet ikke noget af det, og jeg vil gerne stille ministeren det direkte spørgsmål: hvordan vil ministeren stille sig til et ændringsforslag, hvorved man ændrer de 80 pct. til de 90 pct.? Altså en ting, som efter ministerens opfattelse ingen praktisk økonomisk betydning har. Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at det må have overordentlig

stor praktisk betydning for den lavtlønnede mand eller kvinde, om hun får andel i forhøjelsen af sygedagpengene, eller om det kun er de højere lønnede, der skal have disse forhøjelser. Jeg tror, at det har praktisk betydning.

Når man samtidig tager i betragtning, at 90 pct.s reglen jo er indført i sygeforsikringsloven, når det drejer sig om lønmodtagere, der er så heldige at arbejde på en virksomhed eller i en branche, hvor man har en privatforsikring og dér altså har et supplement — det er min fornemmelse, at der her er tale om lønmodtagere, der måske ikke ligger på de laveste lønninger — så håber jeg meget på et positivt svar fra ministeren på dette spørgsmål.

For 2 år siden ophævede vi begrebet forsørgere og ikke-forsørgere i arbejdsløshedsloven, og vi har også ophævet det i ulykkesforsikringsloven. Vi opfordrer ministeren til også at foretage denne ændring, når det gælder sygedagpenge. Så vidt jeg husker, var vedtagelsen i arbejdsløshedskasseloven enstemmig, efter at socialreformkommissionen var nedsat, så det kan ikke være hensynet til denne kommission, der her stiller sig hindrende i vejen. Jeg kan i hvert fald tilsige mit partis medvirken til en sådan ændring.

Jeg vil også pege på karensdagene og også her henvise til en sådan vedtagelse — ligeledes en enstemmig vedtagelse, efter at kommissionen var nedsat — når det gjaldt arbejdsløshedskasseloven.

Vi har også i det forslag, vi havde til behandling her i tinget, som var stillet af socialdemokratiet i januar måned, peget på, at denne bestemmelse må ophæves. Jeg har her læst ministerens svar til det før omtalte udvalg, hvor ministeren fortæller lidt om, hvor meget det koster, og jeg har også set hr. Henry Christensens såkaldte økonomiske beregninger over, hvad socialdemokratiets mange og gode forslag her i folketinget ville koste det danske samfund. Jeg har også set de svar, der er kommet herpå, og jeg vil gerne føje hertil ét, som hr. Henry Christensen kan tage med ind i sine beregninger, næste gang der skal laves økonomisk oversigt.

Alle er vel vidende om, at når et menneske bliver syg, så går der 14 dage, før han eller hun får udbetalt sygedagpenge. Og

[Helge Nielsen.]

taler man med vores socialkontorer, hvad jeg har brugt tiden til i de sidste 8-14 dage, så får man at vide dér, hvor mange syge der må have penge af socialkontorerne, indtil sygedagpengene træder i kraft. Det vil altså sige, at pengene bliver udbetalt, bare fra en anden kasse, men alligevel således, at det er staten, der betaler. Jeg beder altså hr. Henry Christensen om også at tage det med ind i betragtningerne.

Jeg vil henstille til ministeren at ændre denne karenstid, fjerne den, således at vi ikke skal belaste vore medborgere med at få fra fra kontor til kontor for at få den hjælp, som er nødvendig, når sygdom rammer. Vi har kunnet ændre det i andre love, mens socialreformkommissionen arbejdede, og jeg mener også, vi kan det i denne lov, hvis ellers viljen er til stede. Jeg mener ikke, socialreformkommissionen kan være en sovepude for disse påkrævede ændringer.

Men som sagt: vi er positive over for ministerens forslag om forhøjelserne og håber, at vi i et udvalgt kan se på de forslag, vi fra socialdemokratiets side er kommet med, og at vi kan enes om at gennemføre lovforslaget, så der virkelig kommer de forbedringer, der ventes på ude omkring på vore arbejdspladser.

Simonsen: Hovedsigtet i lovforslaget om den offentlige sygeforsikring, nemlig forhøjelse af maksimumssatserne for dagpenge til lønarbejdere under sygdom, kan vi helt tilslutte os. Hermed sker der en naturlig tilpasning til både arbejdsløshedsdagpengene og ulykkesforsikringsdagpengene. Der er imidlertid også grund til at understrege, at der i forbindelse med denne dagpengeforhøjelse ikke blot er tale om en justering i forhold til lønudviklingen siden den sidste forhøjelse i 1967, men at der yderligere er tale om en væsentlig stigning, nærmere betegnet 35 pct.

Det er ligeledes en helt naturlig ting, at dagpengeretten udvides fra de 156 dage til de 312 dage som anført i lovforslaget. Som socialministeren nævner i sin fremsættelsestale, forekommer der ikke så få tilfælde, hvor ydelse af dagpengehjælp i kun $\frac{1}{2}$ år er utilstrækkelig, men vi er enige med ministeren i, at indførelsen af denne regel understreger betydningen af, at der så tidligt

som muligt gøres en energisk indsats for at bringe den sygemeldte tilbage til arbejdet.

Vi er derimod en smule betænkelige, når det drejer sig om at fjerne bestemmelsen om, at arbejdsmarkedet skal bidrage med $\frac{5}{6}$ af udgifterne til sygelønsordningen. Der er jo ikke tvivl om, at det er staten, der med de forhøjelser, vi her diskuterer, har trukket det korte strå, og selv om statens andel igennem de senere år er vokset fra ca. 16 pct. til op imod 50 pct., så kunne der nok være grund til at bibeholde reglen om de $\frac{5}{6}$, så vi ikke glemmer at stræbe efter at få en vis balance i tingene igen. Hvis ikke dette sker, bliver det jo ikke lettere at foretage forbedringer på en lang række områder inden for loven, som er til behandling i sikringsudvalget for øjeblikket, og som vi har debatteret her i tinget på et tidligere tidspunkt. Vi har da også med tilfredshed noteret os ministerens bemærkninger om, at selv om lovens fordelingsnorm ikke for tiden kan opretholdes, er det ikke dermed sagt, at staten til stadighed skal bære så stor en andel af udgifterne, som der nu bliver tale om.

Vi finder det nødvendigt i debatten omkring dette lovforslag at pointere betydningen af, at socialreformkommissionens sikringsudvalg som tidligere bebudet tilendebringer sit arbejde i løbet af denne sommer, så vi på grundlag heraf når frem til en retfærdig fordeling imellem enkelte samfundsgrupper.

Vi har her under debatten af hr. Helge Nielsen fået et resumé af den tidligere debat omkring socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning omkring disse ting, så jeg skal ikke gå ind i en detaljeret debat; den har vi ført, og den skal vi føre videre, når sikringsudvalgets betænkning foreligger. Men jeg vil dog gerne føje én ting til, når hr. Helge Nielsen nævner spørgsmålet om at hjælpe dem, der har den laveste indtjening. Deri er vi helt enige. Det er de lavest lønnede, der måske oven i købet har det største behov, men vi har vel også grund til at sige, at med den glædelige stigning, som ved de seneste overenskomstforhandlinger fandt sted for de lavest lønnede, har vi fået en situation, hvor 80 pct.s reglen ikke spiller helt så stor en rolle, som den gjorde, før disse lønforbedringer kom.

Ved behandlingen af dette lovforslag har

[Simonsen.]

de øvrige befolkningsgrupper efter vor opfattelse også krav på at vide, at en reform er nært forestående. I virkeligheden vil det jo blive sådan, når de ændringer, som vi behandler i dette lovforslag, træder i kraft, at f. eks. funktionærgruppen, selv med de opsigelsesvarsler, funktionærloven hjemler, vil være dårligere stillet end det øvrige arbejdsmarked. Funktionæren kan i dag efter 120 dages sygdom opsiges med 1 måneds varsel og er samtidig afskåret fra sygedagpenge og i den eventuelle videre sygdomsperiode afskåret fra at blive optaget i den frivillige sygelønsordning. Der må derfor i sikringsudvalget efter vor opfattelse findes en løsning på disse problemer, men jeg understreger: en løsning, hvor erhvervslivet er med til at bære en væsentlig større andel, end tilfældet er for øjeblikket.

Også spørgsmålet om sygekassernes dagpengeordning er vigtigt. Vi må jo ikke glemme, når vi her diskuterer lønmodtagere, at der også ligger et stort behov for en rimelig dagpengeordning: f. eks. for landmænd og for mindre erhvervsdrivende.

Men som sagt: vi afventer betænkningen fra sikringsudvalget i sommerens løb og håber på, at de forvridninger, som vi mener der nu findes i loven, på den måde bliver fjernet. Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

P. E. Eriksen: På venstres vegne kan jeg tiltræde socialministerens forslag om sygedagpengens forhøjelse til samme beløb som dagpengene på arbejdsløshedsforsikringens område — altså den tilpasning, som vi ønsker at stille frem imod — og at dageantallet udvides fra 156 til 312 dage, altså 1 år, inden for en 2-årig periode for at skaffe, man kan sige tilstrækkelige muligheder for den sygdomsramte. Jeg vil altså gerne takke for dette forslag.

Som socialministeren peger på i sin fremtællestale, må betydningen af dette også ses i relation til perspektiverne, der ligger heri med hensyn til omskoling og revalidering; og nødvendigheden af en indsats for at skaffe et fortsat arbejdsfelt for dem, der rammes på den ene eller den anden måde, må yderligere understreges. Samtidig føjes til, at der må være muligheder for, at

arbejdspladser kan være til rådighed efter endt revalidering. Det er det, det drejer sig om; at man samtidig med, at man hjælper, fortsat peger på mulighederne for, at de pågældende kan vende tilbage i aktivitet, således at erhvervsevne kan udnyttes fremefter — af menneskelige hensyn, af samfundsmæssige hensyn.

Hele denne lovgivning må ses i relation til den arbejdende socialreformkommission. Lovforslaget viser regeringens vilje til at løse aktuelle problemer, og så kan det også gå ind i sigtet, som vi ikke må tabe af syne, at der skabes en virkelig reform. Også, som hr. Simonsen har nævnt her, en virkelig reform, der omfatter hele befolkningen, lønmodtagere og erhvervsdrivende på de mange forskellige områder; en reform, der, som ministeren også peger på, giver en mere varig løsning.

Det ligger sådan, at de udvalg, som socialreformkommissionen har nedsat, arbejder, og på det område, som vi her beskæftiger os med, det sikringsmæssige, kan vi vente inden længe et udspil fra sikringsudvalget. Men ikke alene fra dette, også fra de to andre udvalg vedrørende strukturen og serviceopgaverne. Den samlede kommission vil i løbet af kort tid samles til en række møder for at tage stilling til det betænkningssudkast, som vi kan forvente nær forude, hvorved det fremtidige system kan stikkes ud. Man kan både pege på dette, at hjælpen skal omfatte hele befolkningen, og på det spørgsmål, som har været fremme i dag: hjælpen til de lavest lønnede, som vi jo da i særdeleshed vil være med til at få frem. Et tredje spørgsmål er, hvorledes dette system i fremtiden kan indpasses med hensyn til betaling.

Derfor dette delforslag, som vi ser på i dag. Disse tanker kan passes ind i spørgsmålet om korttidsydelse, og på denne vej må det være et skridt fremad mod en samlet løsning på hele socialpolitikens område.

Valbak: Det må vist være rimeligt at begynde med at slå fast, at det forslag, der her er til behandling, er et forslag til ændringer på det bestående lovgrundlag. De tre for mig at se vigtigste ting, som opnås ved at gennemføre det, er, at dagpengesatserne ajourføres, at reglerne om

[Valbak.]

dagpengenes udbetalingsperiode ændres, og at den lovfastsatte norm for fordeling af dagpengeudgifterne mellem stat og arbejdsmarkedets parter udgår af loven.

Jeg har bemærket, at forslaget om dagpengeforhøjelsen har fået tilslutning fra den ene af arbejdsmarkedets parter, LO. For mit parti er der ingen tvivl: vi ønsker at fremme forslag, der tjener til at harmonisere principper og regler for korttidssydelse ved sygdom, ved ulykke, ved arbejdsløshed.

Ministeren har ved flere lejligheder i det sidste års tid oplyst, at det formentlig vil være muligt på kortere sigt at nærme sygedagpengene væsentligt til de andre former for dagpenge. Således siger ministeren i et svar til mig om problemet den 3. april 1968, at det ville kunne ske dels gennem en forhøjelse af sygedagpengene, dels gennem en automatisk regulering på grundlag af lønudviklingen og endelig ved at skabe større overensstemmelse mellem karenstidsreglerne — jeg henviser her til folketingets forhandlinger 1967-68, 2. samling, sp. 3000.

Ved forslaget føres højeste sygedagpengebeløb på linje med højeste dagpengebeløb for arbejdsløse. Vi er som sagt tilhængere af en harmonisering af ydelserne. Vi er også, som udtalt ved tidligere lejligheder, tilhængere af, at ydelserne bringes i et nærmere forhold til mistet indtægt. Forslaget er ud fra denne betragtning et skridt i den rigtige retning, og derfor kan vi støtte det.

Når ministeren er standset op her, er det vel, gætter jeg, fordi det er mere kompliceret end som så at løse de tekniske og andre problemer omkring karenstidsreglerne og omkring dette at finde en godt virkende automatisk reguleringsmetode. Ministerens skriftlige fremsættelse underbygger imidlertid allerede skabte forventninger om, at socialreformkommissionen i den kommende sommer giver folketinget et grundlag for at tage korttidssikringen op til en samlet løsning, herunder også de spørgsmål om karenstid og reguleringsmetoder, som jeg var inde på.

Mit parti ser med forventning hen til, at hele denne sag kommer til behandling i næste samling på grundlag af kommissionens materiale og snart tilendebrogte overvejelser.

I debatten her i tinget den 30. januar om syge- og ulykkesforsikringen prøvede jeg på at begrunde det ønskelige i at få gjort op med de nuværende skematiske regler om det højeste dageantal, hvori sygedagpenge kan udbetales. Folk bliver som bekendt ikke raske af en regel om, at nu er der altså ikke flere penge at være syg for. På det punkt ser vi derfor også hen til det kommende arbejde på grundlag af kommissionsbetænkningen. Det fremsatte forslag betragter vi imidlertid også som et skridt i den rigtige retning og nok så langt, vi kan komme på det bestående lovgrundlag. Ændringen vil især komme dem til gode, som har en lang og sammenhængende sygeperiode. Det er da også i disse tilfælde, at de nuværende regler virker særlig utidsvarende. Mit parti vil af disse grunde også meget gerne medvirke til at gennemføre denne del af forslaget.

Vi vil også være med til at fjerne den bestemmelse i loven, der siger, at arbejdsmarkedet med sine bidrag skal dække $\frac{5}{6}$ af udgifterne, staten resten. Vi bør ikke have bestemmelser, der kun tager sig ud på papiret, ikke ude i livet. Ved at gennemføre den foreslåede ændring i finansieringsreglerne bringes de på linje med de tilsvarende regler i arbejdsløshedsforsikringen, hvad der på det bestående grundlag må forekomme meget rimeligt.

Der tales jo meget om det omfattende sikrings- og trykthedssystem, som må komme, systemet, som automatisk skal omfatte alle i enhver situation, også håndværksmesteren, landmanden, detailhandleren. På en eller anden måde når vi derfor også nok frem til at snakke finansiering af socialpensioner og korttidssydelse under ét. Den ændring, der foreslås i lovforslaget, begrænser efter mit skøn ikke mulighederne for at se frit på fremtidens finansiering: om

[Valbak.]

midler til pensioner og til korttidsydelse bør tilvejebringes ved direkte bidrag fra arbejdsmarkedet, om de bør opkræves over de almindelige skatter, om vi bør skaffe midler over særlige tryghedsbidrag, eller om vi, hvad der vel er det sandsynlige, skal anvende flere af disse midler, måske dem alle.

Sammenfattende kan jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget i sin helhed til hurtig vedtagelse. De 70 mill. kr., staten får i merudgift pr. år, vil vi medvirke til at skaffe.

Ove Munch: Hr. P. E. Eriksen sagde, at forslaget viste regeringens vilje til at løse aktuelle problemer. Vi andre vil nok snarere sige en begrænset vilje til at løse problemerne eller en vilje til at løse problemerne i begrænset omfang, for som det allerede er blevet sagt, så er der jo mange steder i forbindelse med denne lovgivning, hvor der forekommer mindre tilfredsstillende forhold. Der er blevet nævnt karenstidene, og der blev nævnt 80 pct.s reglen, som går ud over dem, der har mindst i forvejen; de straffes ekstra ved også at få mindre dagpenge, og det kan vi aldeles ikke se er rimeligt.

Derudover, hvis man skal se på beløbsstørrelsen, så er det vores standpunkt, at en fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste er det rimelige mål for at sidestille arbejderne med funktionærer, der har fuld løn under sygdom.

Vi ser med tilfredshed, at man udvider det antal dage, hvori der kan gives dagpenge, og vi kunne måske tænke os en yderligere udbygning også på denne front.

Med hensyn til reglen om, at arbejderne og arbejdsgiverne skulle dække $\frac{5}{6}$ af udgifterne, forekommer det mig meget ejendommeligt, at man har en lovgivning, som man ikke sørger for bliver fulgt. At man har fået en statsdækning af udgifterne på næsten halvdelen, når staten efter lovgivningen kun skal betale $\frac{1}{6}$, forekommer mig meget ejendommeligt, og jeg vil spørge, om der ikke kan siges noget om, hvordan det er gået til.

Atter til slut om satserne; når man endelig skal sætte en fast grænse for dagpenge-satserne, så vil det efter vor mening være

rimeligt at se på mindstelønnen, som vel er 425 kr. om ugen, og hvis vi dividerer det med 6 for antallet af dage i en uge, kommer vi til et beløb på 71 kr., og det vil være det mindste, vi synes er rimeligt.

Kjær Rasmussen: Der er naturligvis tale om et fremskridt, når regeringen nu foreslår, at sygedagpengene skal sættes op, og at udbetalingsperioden skal forlænges. En sådan forbedring modsætter man sig naturligvis ikke, men vi vil dog gerne fastholde de synspunkter, vi så ofte har givet udtryk for i sager af denne art.

Det er sagt af VS igen og igen, at lønarbejderne må have fuld dækning for tabt arbejdsindtægt også under sygdom. Nu er det jo en kendt sag, at der mellem de 3 oppositionspartier herinde er visse divergencer med hensyn til dækningsprocenten. S-SF er indtil nu gået ind for 90 pct.s dækning dér, hvor VS anser 100 pct. for at være det rigtige tal. Ifølge dette lovforslag er dækningen vel kun 80 pct. Derfor mener vi, at momscompensationen burde lægges til i stedet for at blive trukket fra i visse tilfælde. Gjorde man det, var der nogen rimelighed i det. Men nu kan man jo så sige: nå ja, I er et lille parti, og I må jo byde over for overhovedet at retfærdiggøre jeres eksistens. Imidlertid må jeg fastholde, at vi aldeles ikke føler os som værende på auktion, hvor det som bekendt gælder om at overbyde hinanden.

Bag vores holdning ligger der en ganske klar opfattelse af, at Danmark er et klasse-samfund, hvor det offentlige simpelt hen har måttet træde til for at sikre dem med de laveste indtægter under sygdom, dog på den måde, at arbejderne selv må bidrage med væsentlige beløb til sygedagpengene. Dette er jo langt fra det forhold, som gælder for andre lønmodtagergrupper, for disse andre lønmodtagergrupper får løn under sygdom; jeg tænker naturligvis her først og fremmest på tjenestemænd og funktionærer. Vi mener, at arbejderne under LO-området må have den samme fulde dækning, hvis de skulle gå hen og blive syge, og det sker som bekendt jævnligt.

Naturligvis ville det hjælpe sagen fremad, dersom arbejderne selv lærte LO-lederne at stille større krav. Det er jo ingen naturlov, at arbejderne under LO-området skal have

[Kjær Rasmussen.]

den mest utrygge ansættelsesform, den dårligste sikring under sygdom og den største risiko for arbejdsløshed. Det er for øvrigt en risiko, som absolut ikke honoreres i vores privatkapitalistiske samfund. Her honoreres risikoen kun, dersom det er penge, det drejer sig om, ikke når det drejer sig om mennesker og menneskeskæbner.

Men altså, så længe arbejdernes ansættelsesforhold er så usikre, som de er, mener vi, det er rigtigt at bevare denne opgave som en offentlig forpligtelse, og hvis jeg ikke allerede har gjort det i min indledning, så er jeg da i stand til at tilslutte mig ministerens forslag, men har alligevel ikke villet undlade at komme med betragtninger, der ligesom går ud over det system, vi har. Men det er jo noget, jeg gør af og til.

Hanne Reintoft: En forhøjelse af sygedagpengene har længe været påkrævet. Ved den sidste revision sørgede man bl. a. ikke for rimelig compensation for momsforhøjelsen, idet man kun øgede dagpengene for langvarigt syge. Nu bør der kompenseres både for lønstigningerne på arbejdsmarkedet og altså stadig væk for momsforhøjelsen, ligesom man bør have forestående skatteforhøjelser for øje.

Tilfredsstillende kan lovforslaget derfor ikke siges at være, og hr. Helge Nielsens betragtninger over 80 pct.s reglen er meget afgørende og viser tydeligt, at det ikke slår til, at målet må være den fulde erstatning for løntab under sygdom, det vil altså sige nøjagtig lige så gode vilkår, som andre grupper, bl. a. funktionærerne, har. Jeg vil gerne spørge SF, om man med det, man sagde om fuld erstatning, mener 100 pct., da man før i denne samling har talt om 90 pct.

Det hævdes stadig, at man venter på socialreformkommissionen. Det har vi gjort længe, og der er mange gange også i år blevet henvist hertil. Det er, ligesom man glemmer, at man i kommissoriet i sin tid udtrykkeligt gjorde opmærksom på, at presserende sociale opgaver ikke måtte udskydes, og fuld erstatning for løntab ved sygdom må vel ikke alene af mig, men også af store befolkningsgrupper anses for presserende, noget, der ikke kan blive ved at udskydes.

Det er absolut en fordel, at perioden, hvorunder der kan oppebæres sygedagpenge, foreslås forlænget. Det ligger ganske klart, det ved jeg da fra mit arbejde, at den hidtidige periode meget ofte var for kort, og en lignende ændring for funktionærerne ville være helt rimelig.

Jeg vil gerne lige bemærke, at man i omtalen af statens merudgifter i anledning af gennemførelsen af dette lovforslag glemmer, hvad man sparer af ekstraordinær hjælp over forsorgsloven, hvor man før måtte træde til med ydelser, når sygelønsordningen slap op.

Socialministeren har i sin ministertid ofte forbavset os, når vi sammenlignede med de synspunkter, ministeren tidligere gav udtryk for. Endnu en gang må vi med undren konstatere, at de gifte kvinders sygedagpenge stadig skal være lavere end mændenes. Det er fantastisk, at denne forskelsbehandling skal fortsætte. Sagen er rejst her i tinget både i form af spørgsmål og ændringsforslag, og det vil jeg gøre igen, men det må åbenbart være en massiv opfattelse hos socialministeren, at kvinderne i dette land ikke skal have ligestilling.

Jeg er meget, meget enig i, at karensdagene bør væk. Det er en af de mest diskriminerende og pinefulde ting for mange lønarbejdere ved sygdom. Jeg er også glad for hr. Helge Nielsens nyvakte forståelse for dette, for under den forrige regering var det i hvert fald fuldstændig umuligt at komme igennem med den tanke; da blev den afvist med den begrundelse, at det ikke var tiden dertil. Det er det altså ifølge socialdemokratiet nu, og det er jeg da enig i. Arbejdernes bidrag og arbejdsgivernes bidrag til dagpengene til lønarbejdere bliver nu forhøjet, men det samlede bidrag vil, som det fremgår af ministerens bemærkninger, ikke udgøre de i den gældende lov § 57, stk. 2, nævnte fem sjettedele af de samlede udgifter.

Efter det foreliggende lovforslag vil statens udgifter stige til ca. halvdelen. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at flere af regeringspartiernes medlemmer før valget talte meget stærkt imod, at statens udgifter skulle stige, noget, jeg i øvrigt kun delvis er enig i, men nu er socialministeren åbenbart tilbageholdende med at stille krav til Dansk Arbejdsgiverforening om,

[Hanne Reintoft.]

at dens medlemmer skal indvillige i at forhøje deres bidrag til lønarbejdernes dagpengeordning i et sådant omfang, at lovens hidtidige bestemmelser kan opretholdes. I stedet for vælger ministeren her at gå den tilsyneladende lettere vej, som regeringen ellers tidligere har talt imod: at forhøje statens tilskud for at lette arbejdsgivernes byrder. Når vi ser på de små forbedringer, der blev givet lønarbejderne ved sidste overenskomstsituation, så var der jo nok her mulighed for ad lovgivningens vej at få arbejdsgiverne til at leve op til deres helt rimelige ansvar over for lønarbejderne. Jeg går ud fra, at man også i socialdemokratiet og måske i SF deler dette synspunkt, og at man i det kommende udvalgsarbejde vil stille de fornødne forslag til ændringer af størrelsen af arbejdsgiverbidraget til lønarbejderdagpengene.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil takke de ordførere, der har anbefalet lovforslaget.

Den anbefaling, der kom fra socialdemokratiets ordfører, lød jo i begyndelsen meget venlig, men derefter synes jeg vi bevægede os lidt langt væk fra realiteternes verden, for hvad var det, der skete her? Ja, for det første blev der givet udtryk for, at nu havde socialdemokratiet fået sit ønske opfyldt om, at vi skulle have en forbedring af sygedagpengeordningen. Jeg må have lov at minde om — og fru Hanne Reintoft nævnedes det også senere — at det gentagne gange har været sagt, længe før vi havde behandlingen i januar måned af socialdemokratiets forslag, at der ville komme en forbedring; det var et enigt folketingsudvalg, der bad daværende socialminister Bundvad om at arbejde videre med disse spørgsmål. Men når vi så skal se på, hvad det er, forbedringerne går ud på, og hvilke ønsker man har, så synes jeg ikke rigtig, vi har jordforbindelsen i orden mere, for så bliver der talt om for det første, at man ønsker den nuværende 80 pct.s grænse ændret til en 90 pct.s grænse, og spurgt, om jeg ikke vil kunne acceptere et ændringsforslag herom. Man taler om, at vi må have ligestilling mellem forsørgere og ikke-forsørgere, og endelig skal vi have karensdagene fuldstændig slettet.

Jeg har prøvet at se på, hvor meget det egentlig ville betyde i penge, og det er jo ikke småpenge. Hvis vi skulle slette forskellen mellem forsørgere og ikke-forsørgere — jeg skal om lidt komme tilbage til, om det vil være rimeligt at gøre det, det er noget andet — så er det 40 mill. kr., det drejer sig om. Jeg ville tro, men det er et skøn, at det var ca. 20 mill. kr., det ville dreje sig om, hvis vi ændrede de 80 pct. til 90 pct., og en fuldstændig ophævelse af karensdagene ville vel betyde ca. 200 mill. kr. Jeg synes, at man her i dobbelt forstand springer lovlig let hen over udgiftsspørgsmålet, når man altså stiller krav om nye samlede udgifter på ca. 260 mill. kr.

Må jeg minde om, at da socialdemokratiet fremsatte sit forslag til beslutning af 10. december 1968, som vi behandlede her i tinget den 30. januar i år, blev der sagt, at de forbedringer, som man kom med, ikke nødvendiggjorde nogen ændring af udgifternes fordeling. Her i tinget sagde socialdemokratiets ordfører ved forslaget første behandling — jeg citerer fra Folketings-tidende 1968-69, sp. 3462 —:

„Vi har givet udtryk for, at gennemførelsen af de foreslåede forbedringer ikke nødvendiggjorde ændringer i udgifternes fordeling.“

Og han tilføjede, at man fra hans partis side var meget villig til at forhandle om, at staten skulle betale noget mere.

Det er jo ikke det, man normalt forstår ved en forhandling. Det, man har fremført som sit hovedsynspunkt, er: vi ønsker principielt nogle forbedringer, og en ændret udgiftsfordeling er ikke nødvendig af den grund. Men så er det, jeg siger: lad os nu se på, hvad disse 260 mill. kr. betyder. Ja, se, enten betyder det jo, hvis vi skulle følge det, socialdemokratiet udtrykte her, at man skulle være blevet stående ved den hidtidige udgiftsfordeling, som jeg forstår at nogle af ordførerne er inde på, og så måtte der jo komme en meget kraftig forhøjelse af arbejdernes og arbejdsgivernes bidrag; så vidt jeg kan bedømme, skulle arbejdernes bidrag stige med 5½ øre og arbejdsgivernes med 11 øre, plus yderligere statsudgifter. Eller, hvis det ikke er tanken, hvis tanken er, at staten måske skulle betale op imod halvdelen, således som forslaget lyder på, ja, så er der da tale om en væsentlig stig-

[Socialministeren.]

ning, hvis det er halvdelen af 260 mill. kr. Her har vi altså igen et eksempel på, at man skriver regninger ud uden at se på, om der er dækning for udgifterne.

Må jeg så sige, når man taler om, at arbejdsgivernes og arbejdernes bidrag skal forhøjes meget væsentligt, at det er da åbenbart urimeligt at gøre dette under den nuværende ordning, urimeligt over for de lavestlønnede, når vi stadig har et fast bidrag pr. arbejdstime. Det påpegede jeg også, da vi havde førstebehandlingen af socialdemokratiets forslag i januar måned.

Der blev talt om 80 eller 90 pct.s grænsen; der blev refereret til, hvilken betydning den havde; der blev dér citeret og refereret til et svar, der er givet fra socialministeriet til det folketingsudvalg, der arbejder med forslaget til folketingsbeslutning om ændring af sygeforsikringsloven, og der blev talt meget om, at $\frac{4}{5}$ -grænsen ikke havde så stor en betydning. Men jeg synes, det var rimeligt, om man læste skrivelsen fuldt ud, for der står efter hver eneste af disse bemærkninger: så længe dagpengesatsen forbliver uændret, eller omvendt: under de gældende regler. Og på side 3 i redegørelsen til folketingsudvalget er det nævnt, hvordan regeringen agter at fremsætte lovforslag om forhøjelse af dagpengesatserne på linje med det forslag, vi behandler i dag, og dér er det netop sagt, at det vil give en væsentlig større merudgift end med de gældende dagpengesatser, såfremt man skal gå op til $\frac{9}{10}$ -reglen. Må jeg også have lov til at sige, når der tales om, hvem der får dækning, eller hvem der ikke får dækning, at det kan vi fortolke på mange måder, og vi kan beklage, at de lavest lønnede under den nuværende ordning ikke kan udnytte de højere satser fuldt ud, men vi kan jo også stille det op på anden måde og sige: hvem får de 80 pct.s dækning? Ja, det er jo de lavest lønnede, der får det; det er de højest lønnede, der på grund af maksimalsatserne ikke kan få den fulde 80 pct.s dækning.

Jeg tror, at disse diskussioner, både om, hvorvidt det skal være 80 pct. eller 90 pct., hvem der skal finansiere ordningen, om karenstage og om forsørgere eller ikke-forsørgere, er så store og så afgørende spørgsmål, at det kan ikke være rimeligt at foretage ændringer her, få måneder før vi venter

et resultat fra socialreformkommissionen, hvor man indgående behandler disse ting, og hvor det jo netop påvises, at hvad angår forholdet mellem den mistede indtægt og dagpengenes størrelse, spiller jo ind både dagpengeprocenten, hvilket maksimum man vil gå op til, og hvordan man vil betragte karenstage. Alle disse ting er afgørende for, hvilken reel dækning man kan give i sygdoms-, ulykkes- og arbejdsløshedstilfælde.

Jeg vil gerne have lov til at sige til fru Hanne Reintoft, der harcelerede over, at jeg skulle have en massiv opfattelse af, at mænd og kvinder i dette land ikke skulle være ligestillede, at der er overhovedet ikke noget grundlag for at komme med en sådan påstand. Kommer vi over på de ordninger, der arbejdes med i socialreformkommissionen, så vil det i fremtiden være procent-satserne, samme procentsats for mænd som for kvinder, og ikke maksimumssatserne, som skal være afgørende. Jeg betragter kun dette forslag som en forbedring af den eksisterende ordning, ikke som nogen revolutionerende nydannelse; det er et forsøg på, indtil vi via socialreformen når frem til dette, som vi vel alle er enige om: at skabe ordninger, som i højere grad dækker indtægtstab ved sygdom eller andet kortvarigt bortfald af indtægten, da at udbedre de største urimeligheder, vi har syntes der var.

Over for de kritiske bemærkninger, der er fremsat, synes jeg også, det må være berettiget at minde om, at LO har tiltrådt denne løsning, at regeringen her lægger ganske betydelige midler frem for at støtte lønarbejderne, for at hjælpe på de nuværende forhold, og endelig at der er store grupper i dette land, som ikke har tilsvarende tryghedsordninger. Jeg synes, at inden man hengiver sig til alt for megen kritik af noget, som virkelig er forbedringer, og med viden om, at socialreformkommissionens arbejde synger på det sidste vers, at vi snart ser resultater, skulle man acceptere som midlertidige forbedringer det, regeringen her er kommet med.

Helge Nielsen: Jeg tror, jeg to gange under debatten i januar måned måtte gøre ministeren opmærksom på, at vi var åbne over for en ændret byrdefordeling, og jeg har

[Halge Nielsen.]

heller ikke i min ordførertale her i dag givet udtryk for noget andet synspunkt; derfor vil jeg gerne tilbagevise den tvivl, som ministeren rejste om, hvor vi står i dette spørgsmål.

Jeg vil gerne sige til ministerens sidste bemærkninger om, at LO har accepteret dette her, at det erkender jeg, og det gjorde jeg åbent i min ordførertale og var glad for at kunne det, men jeg må da samtidig spørge, om ministeren har tilbudt LO at fjerne karensdagene, om ministeren har tilbudt LO at gå op til de 90 pct., og om LO så har sagt nej til dette tilbud. Jeg går ud fra, at der ikke har været noget alternativ, men at ministerens forslag er blevet accepteret af LO, som LO har for vane, når det drejer sig om forbedringer på dette område.

Ministeren brugte ret stærke ord: væk fra den realistiske verden, ingen jordforbindelse. Det er, når der er tale om karensdage — altså dette forældede begreb, som vi på andre områder har fjernet — det er, når der er tale om en 80 pct.-grænse, som giver for lidt dækning til de lavest lønnede; så taler ministeren om, at der er ingen jordforbindelse. Det er jo lige det modsatte, der er tilfældet; det må være ministeren, der mangler jordforbindelse og ikke kender problematikken for de arbejderfamilier, der ikke kan få disse penge de første 14 dage, når sygdom rammer hjemmet. Derfor synes jeg netop, at der er tale om jordforbindelse i dette spørgsmål, og jeg vil bede om, at vi får undersøgt i udvalget, hvor mange penge det egentlig drejer sig om i forøgede statsudgifter. Hvor meget må der i forvejen betales over socialkontorerne, når familien, enten det er moderen eller børnene, der må gå derhen, får hjælp, og hvor meget belaster det staten? Er det ikke sådan, at vi her siger, vi må erkende, at tiden ikke længere er til en sådan ordning, at vi må koncentrere hjælpen ét sted, om den sygeforsikring, som medborgerne har tegnet. Det synes jeg blot jeg lige ville ridse op.

Jeg vil gerne sige til hr. Simonsen, at det er da rigtigt, at der er sket forbedringer for de lavtlønnede grupper på arbejdsmarkedet efter det mæglingforslag, der nu er gennemført. Men jeg vil da bare understrege, og det gav ministeren mig sådan set ret i, at

disse grupper er blevet dårligere stillet nu med hensyn til sygedagpenge, for de får mindre dækning nu, end de kunne få med de tidligere lønninger; det viser ministeriets beregninger ganske tydeligt og klart, idet ministeren siger, at der under 50 kr.s-reglen i realiteten ikke var nogen problemer, og de beregninger, der nu er kommet fra Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, hvor de forhøjelser, som mæglingforslaget har givet, er medregnet, viser, at ca. 50 pct. af ufaglærte i provinsen ikke kan få dækning, ikke kommer op på de 67 kr. 50 øre. Derfor mener jeg, det er hykleri fra de 3 ordførere for regeringspartierne og fra ministeren, når man siger: ja men lad os dog vente på resultatet af kommissionsarbejdet, lad os dog vente, til de bliver færdig, vi kan da ikke foretage så generelle ændringer nu. Ja men hvad er dette her, er det ikke en generel ændring at foretage i denne lovgivning at ændre $\frac{5}{6}$ - og $\frac{1}{6}$ -reglen? Jeg er ikke imod ændringen, det vil jeg understrege, for at ikke ministeren én gang til skal misforstå mig, men jeg vil blot sige: er det ikke en absolut stor ændring, der her foreslås? Jeg mener, det er en principiel ændring, der er foreslået; det kan man godt gøre, selv om kommissionen sidder og arbejder, og jeg går ud fra, der er ingen i denne sal, heller ikke nogen fra de borgerlige partier, der agter at genindføre karensdagene i arbejdsløshedsforsikringen, genindføre karensdagene i ulykkesforsikringsloven. Ja men hvad er der så i vejen? Vil man ikke det, hvorfor kan vi så ikke lige så godt fjerne dem, når det drejer sig om sygeforsikringen? Hvorfor skal vi vente på kommissionen? For jeg tror da, ingen i dette ting vil genindføre den ordning, og så må det da være en given ting, at vi har forladt princippet karensdage. Lad os gøre det også i sygeforsikringen, lad os få dagpengene op på 90 pct., så også de lavest lønnede kan få andel i den velfærdsstigning, der er sket ved denne overenskomstsituation, også når de er syge.

Socialministeren (Nathalie Lind): Hr. Helge Nielsen sagde, hvad jeg da heller ikke har benægtet, at socialdemokratiet gerne ville have, at staten betalte nogle flere penge. Nu blev det udtrykt på den måde, at man var åben over for en ændret byrdefor-

[Socialministren.]

deling. Ja, det er rigtigt, men en ændret byrdefordeling betyder i denne forbindelse, at der skal flere statspenge til, og så er det ... (afbrydelse af Helge Nielsen). Ja, de kommer jo et eller andet sted fra, de kommer jo et eller andet sted fra, hr. Helge Nielsen, og hvis det ikke skal være sådan, at arbejdere og arbejdsgivere skal betale $\frac{5}{6}$, ja, så må det jo være det offentlige, der betaler en større brøkdel. Og så er det, jeg blot igen, idet jeg henviser til, at det ikke er småpenge, der her er tale om, siger, at så bliver der en regning, der skal betales. Så bliver der ud over de ca. 70 mill. kr., som staten nu skal betale — hvis vi f. eks. skal regne med en delingsnorm på 50 som et tænkt eksempel — tale om yderligere 130 mill. kr. i statsudgifter, og så spørger jeg, hvor det er, man vil hente de penge fra.

Så blev LO og LOs stilling nævnt, og det er klart, at hvis LO, ligesom socialdemokratiet åbenbart ønsker det, uden videre kunne få staten til at lægge yderligere 200 eller 300 eller 400 mill. kr. i en given ordning, ville man også tage imod det med taknemlighed. Men forholdet er: ud fra en given ramme, et tilbud om, at den nuværende ordning skal blive forbedret, har LO sagt, at inden for dette beløb var det disse forbedringer, man gerne ville se på.

Med hensyn til karensdage må jeg blot have lov til at sige, at det kan ikke være rimeligt virkelig for alvor at ville påstå, at dette spørgsmål, som indeholder så mange aspekter og må ses i forbindelse med dagpengeprocentens størrelse og med, hvor vi skal lægge maksimum for, hvilken hjælp der skal ydes, skal vi nu hen over hovedet på det arbejde, der gøres i socialreformkommissionen, hvor man søger at belyse dette og sammenhængen mellem disse problemer, trække ud og uden at have de fornødne undersøgelsesresultater træffe en beslutning om nu.

Jeg må blot have lov til minde om, hvad hr. Helge Nielsen sikkert også ved, at i Sverige kom der en ganske betydelig stigning, da man fuldstændig ophævede karensdagene. Jeg skal ikke gå ind i denne problematik, men man må jo dog indrømme, at spørgsmålene om dækningsgraden under sygdom og karensdage eller ikke-karensdage spiller ind her.

Jeg må til slut henvise til, når der tales om, at de, der er svagt stillet, ikke får mere, at de får altså 80 pct., det må jeg fastholde. Men jeg indrømmer, at de kommer ikke op på det fulde maksimum på 67,50 kr. Men disse vanskeligheder får vi ikke løst på en rimelig måde, før vi får et bidrag til ordningen, som er indtægtsafhængigt, og altså, som jeg nævnte, i højere grad får ydelser, som passer til størrelsen af den hidtidige indtægt.

Formanden: Må jeg på given foranledning gøre opmærksom på, at personlig tiltale ikke er tilladt.

(Kort bemærkning).

Helge Nielsen: Man havde jo ikke her i folketinget den samme bekymring over for at ændre fordelingen, da det drejede sig om arbejdsløshedsloven. Der overtog staten efterhånden stort set det fulde ansvar for stigningerne, og jeg synes, at det samme må være tilfældet her. Ministeren gør kun det at sige $\frac{5}{6}$ og $\frac{1}{6}$ og så sige stat og de øvrige. Det er ikke, fordi det er noget forslag, men jeg vil da bare gøre ministeren opmærksom på, at man da også kunne tænke sig, at arbejdsgiverne kunne betale et større bidrag, end de har gjort hidtil. De siger jo nej alligevel, så om det bliver større eller mindre, kan da være det samme — nej får vi jo alligevel.

Så synes jeg også, ministeren skal have det med, som jeg gerne vil have vi får lejlighed til at se på i udvalget. Hvis vi tager mindstelønnen for mægtingsforslaget, som lå på de 400 kr., og regner med 80 pct. deraf, kommer vi til et dagpengebeløb på 53,33 kr. Altså ramtes man også dengang på mindstelønnen af 80 pct.s reglen. I dag, hvor mindstelønnen ligger på 425 kr., rammes man allerede, når man når 56 kr. 66 øre; de sidste 11 kr. af forhøjelsen får man altså ikke nogen glæde af. Altså, man kan maksimalt få 56 kr. 66 øre, så denne snak om, at de 80 pct. får man dog, beviser jo netop, at de 80 pct. er for lidt.

Socialministeren (Nathalie Lind): Må jeg have lov til at henlede opmærksomheden på, at sygeforsikringslovens problematik er denne, at hver gang arbejderne betaler et øre-

[Socialministeren.]

beløb, betaler arbejdsgiverne det dobbelte; derfor har disse udtalelser om, at man uden videre blot kan pålægge arbejdsgiverne højere bidrag ... (*Afbrydelse af Helge Nielsen*). ... højere bidrag, ikke så forfærdelig megen forbindelse med den opbygning, vi har af sygeforsikringsloven i dag; derfor nævnede jeg også før, at de forholdelser af ørebeløbene, man taler om, vil ramme såvel arbejdere som arbejdsgivere.

Formanden: Afbrydelser er heller ikke tilladt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Det er meddelt mig, at *Valbak* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om ændring af lov nr. 154 af 31. maj 1961 om udbygning og ombygning m. v. af den kgl. veterinær- og landbohøjskole. Til nyt medlem har vedkommende gruppe udpeget *Martin Pedersen*, som herefter er valgt.

Medlem af folketinget *Niels Ravn* har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren drage omsorg for, at DSBs ledelse snarest træffer beslutning om, hvorvidt der nogen sinde skal anlægges en jernbane fra Snoghøj til Taulov på de for omkring 40 år siden udlagte arealer, så de uafklarede planer ikke fortsat skal hindre en sigtsmæssig byudvikling?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 24. april, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) Anden (sidste) behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om undersøgelse af stiftelsen og sammenbruddet af sammenslutningen *Boss of Scandinavia* [af K. Axel Nielsen m. fl.].

2) Anden behandling af:

Forslag til lov om krigsforsikring af fast ejendom og løsøre.

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ophævelse af lov om forskellige forbrugsafgifter [af Aksel Larsen m. fl.].

4) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Sygedagpenge).

Mødet hævet kl. 16.32.

92. møde.

Torsdag den 24. april kl. 13.

Formanden: Udvalget angående den af statsrevisorerne afgivne betænkning over statsregnskabet for finansåret 1966-67 har afgivet betænkning. Eksemplarer vil blive omdelt.

Statsrevisorerne har afgivet betænkning over statsregnskabet for finansåret 1967-68. Eksemplarer er omdelt.

Medlem af folketinget *Vivike* har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren begrunde, hvorfor sundhedsstyrelsens rapport angående kviksølvindhold i fisk stadig væk er stemplet fortløbig?“